

Dag 89 – dinsdag 26 maart

Zonnestraaltjes! Woehoew! Na al die grijze weken, of waren 't maanden? Wat zeg ik? 't Voelt aan als jaren!

Ik ben in mijn nopjes en de viervoeters volgen in mijn sporen blijkbaar. Lagun vraagt meteen om buiten te mogen en blijft daar eigenlijk het grootste deel van de dag. Zelfs indoor voetveeg Darko wil zijn kleine buddy gezelschap houden buiten.

Buiten dat zonnebadje achter 't raam is het wel nog steeds berekoud en Laguns rechteroor produceert nog steeds smurrie maar zijn oortjes kuisen en druppeltjes toedienen gaat al zoveel makkelijker. Het lijkt wel alsof hij eindelijk door heeft dat het voor zijn goed is.

Het kriebelt echt en ze zeggen dat je dan moet krabben nietwaar? 's Middags krab ik mijn sportschoenen uit de kast en wurm ik mezelf in mijn loopkledij en de Mechelaartjes in hun garelen. (Ik heb allicht dat gareeltje van Darko op een verkeerde temperatuur gewassen... of wacht... ik heb dat nog nooit gewassen. Ahum, toch maar weer eens de maatbeker bovenhalen voor mijn grote man...).

Ik profiteer ervan om Lagun eens alleen achter te laten in huis in zijn bench. Iets wat hij denk ik nog nooit heeft meegemaakt... Ik zie geen auto's op de opritten bij de burens dus hij mag concert geven.

Ik zet Laguns lunch in zijn bench en geef de jongeman zijn commando "in your bed". Aarzelend maar zeker gaat ie erin en hij duikt in zijn korreltjes. Ik trek de deur achter me dicht zonder omkijken en laat me 5 km over het tarmac sleuren door 60 kilo enthousiaste Mechelaar.

Terug thuis hoor ik niks buiten mijn eigen gehijg. Zou de kleine man echt stil in zijn bench zitten wachten of ben ik zo uitgeput? Beide, stel ik vast wanneer ik in de living kom. Lagun zit wat lethargisch tegen de voorkant van zijn bench te leunen. Zijn kussen heeft hij helemaal naar achteren geduwd. Een beetje te zacht jongen?

Ik kan me moeilijk inbeelden dat hij zijn eerste keer alleen thuis in een bench zo vlot zou verteren maar ik ben dan ook maar een half uur weg geweest en hij had zijn korreltjes. Hopelijk was 't geen beginnersgeluk. Mijn dagje kan alleszins al niet meer stuk ook al wordt het buiten steeds weer grijzer.

Dag 90 – woensdag 27 maart

Vandaag staat er nog eens een dagje Brussel op het programma. Een van onze collega-vertalers is gisteren verhuisd uit het bureau wat betekent dat Laguns speelruimte nu nog wat groter is geworden. ;-)

Lagun heeft gister de hele dag goed gerust. Resultaat: tonnen energie te lozen vandaag! Hij is onvermoeibaar en daardoor zo vermoeiend vandaag. Twintig minuten doen we erover om van de trein tot op het kantoor te geraken. Meneertje heeft geen zin om netjes te wandelen. We zetten twee stappen voorwaarts en vier achterwaarts. Aan dit tempo zijn we straks terug in Gent jongen.

Overdag krijg ik een vijftal mailtjes: "hé, ben je gepasseerd op weg van 't station maar je was zo geconcentreerd bezig met je puber ;-)". lol, enfin, niet echt lol.

Lagun is helemaal uit zijn doen vandaag. Hij merkt dat hij minder kabels heeft om zijn tandjes op uit te testen en minder tassen om te gaan op liggen maar hij maakt het beste van de nieuwe situatie: hij benut de vrijgekomen ruimte om mijn oranje stressbal professioneel te versnipperen. Wanneer hij even later voorbij mijn bureau waggelt, plooi ik in twee: zijn poepje is getooid met oranje snippertjes. Net een wandelende kerstboom. :-)

Gelukkig krijgen we vandaag veel bezoek over de vloer. Uit context zou dit uiteraard helemaal belachelijk klinken maar dankzij het bezoek krijg ik nog wat werk gedaan ook. Zij houden het kleine monster goed bezig.

De weg terug naar het station verloopt al iets minder moeizaam dan vanochtend. Gelukkig maar want we krijgen een toeschouwer: een van de nieuwe Raadsleden haalt ons in en stapt een stukje mee. Hij merkt gelukkig snel dat ik me best even concentreer op onze jongste collega en zet zijn weg alleen verder. Wat ik niet merk, is dat hij van op een afstand gaat staan toekijken samen met nog een aantal andere collega's. Pas wanneer ik bijna tegen hen bots, besef ik hoe erg ik op mijn eigen planeetje zat. Vaag hoor ik een paar mensen mompelen dat ze respect hebben voor wat we doen en het biedt me wel wat troost. Troost waar ik nog wat geduld zal kunnen uit putten tijdens de treinrit huiswaarts. Lagun is de hele tijd zo rusteloos en neuterig. Ik kan alleen nog maar bedenken dat de kleine man misschien wat ziekjes is maar zijn eetlust en salto's bij het weerzien van Yana en Darko spreken dat vermoeden tegen.

Een off dagje ongetwijfeld.

Dag 91 – donderdag 28 maart

Zo wild als ons heerschap gisteren was, zo lusteloos is hij vandaag. Minder eetlust, geen zin om buiten te gaan, hij lijkt immuun voor Yana's uitdagelij, ... daar zullen we het hebben denk ik dan. Toch ziekjes?

Ik houd hem wat extra in de gaten vandaag maar alarmerende tekenen zie ik toch niet. Integendeel, hij lijkt nu ook verlost van zijn oorontsteking.

Morgen is het grote verrassingsfeest voor papa die met pensioen gaat én 60 wordt op zaterdag en ik moet nog wat spullen halen voor de zaal. In plaats van het drietal thuis te laten, laad ik ze allemaal de auto in. Ik zet de achterrautjes op een kiertje en we genieten allemaal van ons ritje, drie neuzen in de lucht en één geweldige glimlach. Ver weg van al het geruziemaak op kantoor, een paar hints van zonnestralen, een feestje in het vooruitzicht en drie kwispelende staartjes achterin. Soms moet het niet meer zijn. Die luchtjes bijvoorbeeld die zich met intervallen in de auto verspreiden, die hoefden niet. :-)

Tegen dat ik aan Dreamland kom, ligt de jongste telg languit te knorren op de achterbank. Hij kijkt niet eens op. Misschien niet het uitgelezen moment om hem in zijn jasje te hijsen en mee te nemen op sleeptouw.

Ik heb maar een kwartiertje nodig om alle benodigheden te verzamelen en af te rekenen. Terug bij de auto vind ik Yana op de passagierszetel, Lagun op de bestuurdersstoel en Darko jaloers nog steeds achterin de koffer. Er ontsnapt toch een glimlach aan mijn lippen.

Yana heeft daar ongetwijfeld het slechte voorbeeld gegeven en haast zich terug de koffer in zodra ze me ziet komen, Lagun achterlatend in al zijn schuldbewustzijn. ;)

De rest van de dag gaat hij daar duidelijk over bezinnen want ik hoor hem niet meer.

Dag 92 – vrijdag 29 maart

Vandaag werk ik maar een half dagje. Dat mag ik dan ook thuis doen. Lagun lijkt weer wat vorm te hebben teruggevonden. Hij eet flink en speelt terug. Oef.

Om kwart voor twaalf sluit ik de boeken en laad ik alle spullen voor het feest en de drie woefkes in en zet aan richting Boekhoute. Ik ga er met mijn zus en vriendin-cateraarster An de zaal gaan inrichten voor papa's feest vanavond. Ik laat Lagun samen met Darko en Yana achter bij Zanouche en Belle in de grote tuin bij mijn ouders. We hebben nog zoveel te doen.

Om half vijf is alles in gereedheid gebracht en gaan we thuis bij mijn ouders het feestbeest opwachten. De echte beesten hebben blijkbaar de ziel uit hun lijf gecrost deze middag. Mooi zo. Ik geef ze nog wat te eten en keer dan terug naar de zaal samen met An. (We hebben net pas beseft dat het zo moeilijk uit te leggen valt dat An bij ons is als we zogezegd gewoon iets gaan eten voor mijn pa's pensioen ;)).

Tegen zessen arriveert Koen met onze ontvoerde papa, ma, zus, en Lagun en begint er zo langzamerhand iets te dagen bij pa... Lagun heeft het alleszins naar zijn zin: de kindjes van zus zijn er om hem nog verder mee te maken en iets later stromen de gasten toe. Lagun maakt het moeilijk voor pa om de ster van het feest te blijven maar er is aandacht en volk genoeg voor beiden en beiden stralen ze.

Iets na middernacht strompel ik op mijn pijnlijk schreeuwende voetjes (ik ben het sinds Lagun zo niet meer gewoon om hakjes te dragen) naar mijn hondeke dat zich tussen alle cadeaus heeft genesteld, raap ik hem en pa bijeen en ruim ik alles op samen met An.

Het is overweldigend geweest, voor iedereen, maar o zo geslaagd.

We droppen pa en ma af thuis die kunnen beginnen aan het nieuwe hoofdstuk in hun leven en keren zelf huiswaarts. Ma slaapt immers nog steeds beneden in haar ziekenhuisbed en ik wil haar niet opzadelen met 5 stuks hond rond haar. (en heimelijk wil ik zelf natuurlijk wat langer slapen dan 8 uur wanneer haar verpleegster langskomt ;-)

Dag 93 – zaterdag 30 maart

Ik had duidelijk niet op mijn burens gerekend toen ik vannacht dacht dat ik thuis zou kunnen uitslapen. Om 8 uur 's ochtends begint ons huis te daveren op zijn funderingen. Ik schrik wakker in paniek. WTF?! Buiten hoor ik kranen, vrachtwagens, geklop en geboor maar van beneden komt geen kik. Dat vergroot mijn paniek alleen maar. Mijn nog steeds protesterende voeten dragen me zo snel als mogelijk naar beneden waar ik drie uitgetelde hoopjes vacht aantref. Pas wanneer ze mij de deur horen opensteken, trekken ze hun ogen open. Eum... IK stoor? Maar dat leger dat daar in de tuin bij de burens staat niet? Stukskes waakhonden van mijn voeten...

Enfin, enigszins gerustgesteld ga ik boven nog een nobele poging doen om verder te slapen maar dat zal niet mogen wezen helaas.

Dan maar vervroegd uit de veren. Beneden staan drie hondjes te krabben aan het raam om eerst buiten te zijn. Ik verwacht halvelings dat ze de kranen die bij de burens het terras aan het uitbreken zijn en vervaarlijk ver over onze omheining leunen gezamenlijk gaan bestormen. Maar mijn wakers laten het grove werk over aan het jonge flatje! Darko en Yana doen hun plasje en keren gedwee terug naar hun mand terwijl Lagun die gedochten tracht weg te blaffen. Enfin, proberen weg te blaffen... hij heeft voor de eerste keer in zijn leven echt schrik lijkt me. Zijn staartje zit net niet tussen zijn poten maar hij holt zenuwachtig heen en weer, met zijn rug helemaal geborsteld (of toch een poging tot - ik blijf het een gekkicht vinden met zijn intussen halflange haar) en wanneer ik in de tuin bij hem kom, gaat hij stoer achter mijn benen verder blaffen. Ik besluit om niks te zeggen, gewoon te doen en terug naar binnen te gaan en de kleine man staakt zijn geblaf en komt algauw achter me aan gehold. Oef.

Ik was graag uitgerust naar het etentje bij mémé kunnen gaan deze middag maar het is nu niet anders. Vandaag is ook zij immers jarig en ze trakteert haar dochters en kleindochters met aanverwanten op een etentje.

Lagun eet wederom niet veel maar hij is wellicht goed ontregeld na de uitermate vermoeiende dag van gisteren. Buiten is het wederom een grijze dag. Het sneeuwt zelfs opnieuw. Pff. Lente waar blijf je toch?!

Het etentje vindt plaats in het vakantie- en revalidatiecentrum in Deinze waar mijn oma verblijft met haar broer en schoonzus. Lagun vindt het buiten in de sneeuw precies wel aangenaam en beslist zijn wandeling wat te rekken. Mijn houten kopje vindt dat niet zo leuk maar hey, in ziekte en in gezondheid, in goede en in kwade dagen hé kereltje. We zullen netjes leren stappen aan de leiband zonder trekken!

Wanneer we eindelijk binnen zijn, wijst de receptioniste me erop dat er geen honden toegelaten zijn maar zodra ik vertel dat Lagun in opleiding is, heet ze ons welkom. Het zal een goede oefening worden voor de kleine man: in de eetzaal zitten heel wat rolstoelpatiënten en mensen met andere beperkingen. Niet allemaal zijn ze fan van de viervoeter maar velen komen toch even over zijn buikje aaien, en als eerste dan nog mijn oma zelf waarvan ik niet wist dat ze zich nog zo goed kon bukken op haar 86. :-)

Lagun ondergaat de aandacht in stijl. Toch nog goede punten want voor de rest heeft ie zijn aloude probleempje: liever in de weg gaan liggen in een gangpad dan netjes onder of naast me. Grrr. Hoe komt dat toch? Moet ik een nieuwe deo aanschaffen?

Dag 94 – zondag 31 maart

Zucht, vannacht hebben ze ons naar jaarlijkse traditie alweer een uurtje afgesnoept. En naar goede jaarlijkse traditie word ik daar hondsmoe van.

Gelukkig is er vandaag geen les in de hondenschool en ik beslis om pas om 10 uur vanonder de wol te verschijnen. Eigenlijk is het natuurlijk nog maar 9 uur.

Tijd om dat bloed wat te laten stromen en wat beter dan een wandelingetje naar het dorp om brood en charcuterie? Ik neem mijn tijd vandaag - en zelfgebakken koekjes van Koen - om Lagun op een positieve manier in zijn vestje te krijgen. Tien minuten en twee verkrumelde koekjes later heb ik dat ook min of meer voor mekaar gekregen. De kleine man was er nog steeds niet graag bij maar hij kwam toch naar me toe gestapt terwijl het jasje op mijn knie lag en vervolgens rond mijn hand zat, hij kwam zelfs een koekje eten van op het vestje zelf. Maar het moment dat dat jasje over zijn kopje wordt geschoven, krijg ik toch steevast een freeze. Arme stakkerd toch. Zodra hij voelt dat het knoepje rond zijn hals is gelegd, zet ie het normaal ook op een lopen maar ook dat heb ik kunnen voorkomen vandaag. Complimenten aan de chef.

De eerste beproeving zit erop, nu nummer twee: netjes wandelen. De voorbije dagen heb ik vastgesteld dat hij het daar toch moeilijk mee heeft op nieuwe plaatsen. Logisch natuurlijk. Ik pak dan ook vandaag een alternatieve route naar het dorp en ja hoor, ook hier wil hij geregeld in de fout gaan. Al dat lekkers om te snuffelen! Maar ik ben gewapend... ik heb nog meer van die koekjes lieverd. En na de eerste 50 meter lijkt zijn eurobriefje te zijn neergedwarreld: juist ja, ik moet werken! Zucht... Op het speelpleintje dat we onderweg na een 300 meter tegenkomen, laat ik hem even los van de leiband. Dolle pret! Bokkesprongetjes, wild gecross, front stops en wheelies voor de motorrijders onder ons ;-), ... hij is echt in zijn nopjes. Af en toe komt hij ook eens spontaan inchecken en dan zorg ik ervoor dat ik altijd wat lekkers klaar heb natuurlijk. Ik ben toch de allerleukste ter wereld? ahum... ;-)

Ik roep hem ook een paar keer bij me voordat ik hem uiteindelijk terug aanlijn. Het duurt maar een tien meter voordat hij terug in werkmodus gaat. Mooi zo, we komen met de smile toe bij de bakker op het dorp. Daar staat een lange rij en een nieuwe helpster aan de toog. Ik snap eerst niet goed waarom ze me boos staat aan te kijken totdat de bazin die naast haar staat haar aanpopt en ik haar hoor zeggen "Caroline, 't is ok hoor, 't is een hulphond, die moeten meekomen naar de winkel". O ja! Ik zou het nog gaan vergeten dat het niet zo normaal is om overal met je hond binnen te stappen. Ook dat belooft tegen dat Lagun weg gaat. ☺

Achter me in de rij staat een man uit de wijk die me vroeger vaak gezien heeft tijdens mijn "vechtwandelingen" met Darko. Tot vandaag heb ik hem nog nooit zien glimlachen. Hij dacht waarschijnlijk dat ik een vijs of twee, drie kwijt was. En dat was ook zo - of eerder: ik was zo veel onwetender. Van de vele methodes die ik heb uitgeprobeerd met Darko, was er helaas ook de "pak hem bij zijn nekvel en duw hem tegen de grond"-methode. Sorry Darko. Ik had gelukkig al gauw door dat die methodes langs geen kanten werken, integendeel - en ze liggen al mijlenver achter me. Vandaag kreeg ik voorwaar een paar naar de hemel gerichte mondhoeken van diezelfde man en een heuse interesse in wat ik aan het doen was. En jaja, die herder heb ik ook nog. Die stelt het ook best, baasje is wijzer geworden. ;-)

We stappen flink de winkel uit en duiken daarnaast de slagerij binnen. Defcon 4 trouwens want het is ook kermis op het dorp en het hamburger- en oliebollenkraam verspreidt zijn aroma.

Lagun is zeeeeer geïnteresseerd maar hij doet het voortreffelijk in de slagerij. Links op 20 cm van zijn snoetje al dat lekkere vlees achter het glas en rechts... saaie, niet-eetbare vrouwtje die telkens een gek stemmetje opzet wanneer ik kijk... en toch wint het gekke stemmetje. Wiiiiiiiiieeeeeeeeeee....

We zetten opnieuw koers naar huis en omdat hij het zo flink doet, mag hij los vanaf het speelpleintje tot thuis. Of was dat wat te enthousiast van mij? Wanneer we één van de wegelingetjes induiken, springt er een vogeltje voor zijn neus op en zijn jachtinstinct kickt in! Hij gaat er achteraan in een dolle achtervolging, wegeling uit en... straat op! Eek! Ik brul de ziel uit mijn lijf terwijl ik verwoed tracht mezelf in te houden om erachteraan te gaan en het heeft gelukkig ogenblikkelijk effect. Wow! Onze kleine vriend staakt zijn achtervolging en komt terug naar mij gelopen. Man man man, ik sta te trillen op mijn pootjes. Ok, 't was maar een doodlopend straatje waar geen auto's rijden maar 't had zoveel erger kunnen zijn. Even twijfel ik om hem meteen terug aan te lijnen maar hij voelt precies dat er iets is geknapt en blijft mooi aan mijn zijde. Ik beslis om hem nog wat vertrouwen te schenken en doe iets meer terugroepoefeningetjes. Die werken wonderbaarlijk goed en tegen dat we terug thuis komen, heb ik min of meer opnieuw een normale hartslag.

Ik heb een braadkip meegenomen van bij de slager en die maken we dan ook klaar voor 't middageten. We eten aan ons lage salontafeltje en het wordt een ware uitputtingsslag voor twee- en viervoeters. Heerlijke malse kip in vettige braadjus op muilhoogte... Darko en Yana weten dat ze niet in de buurt moeten komen maar het is sterker dan de kleine man. Elke sluipweg probeert hij uit om bij de tafel te komen en zijn snuit lijkt te groeien met de seconde maar na tien minuten vruchteloze pogingen en twintig "pas touchers" staakt hij zijn pogingen en gaat hij uit het zicht op de vloer liggen. I can resist anything but temptation. :-)

Koen gaat 's middags nog even wandelen met de twee groten en voor de rest van de dag kunnen we in alle rust bekomen van de nachtelijke aanslag op ons bioritme.

Dag 95 – maandag 1 april

Het is de dag van de grappen en even denk ik dat Lagun er eentje maakt: om acht uur (oude tijd) begint hij te jelpen in zijn bench. Maar neen hoor, hij is bloedserieus en wil zo te horen uit zijn bench. Ik strompel naar beneden om hem vrij te laten, zet het schuifraam op een kiertje en keer terug naar de bedstee.

Net voordat ik het donsdeken terug over mijn hoofd trek, hoor ik beneden stoelen die worden verschoven, geblaf, gebonk... zijn ze ons interieur aan het herinrichten? Ik verwacht het ergste wanneer ik een half uur later toch de trap terug afdaal en begin ook stilletjes aan te vrezen voor dat mandje met paaseitjes... Paniek slaat toe en ik zie al drie viervoeters met chocolade snorren op hun snuiten met de poten in de lucht op de grond liggen. Maar ze hebben me beet gehad: alles staat netjes zoals ik het heb achtergelaten. Huh? Ik snap er niks van. Moet bij de burens geweest zijn maar het klonk toch alsof het echt van bij ons in huis kwam. Nuja, des te beter.

Er zit een heerlijk zonnetje buiten en de kindjes zetten samen de tuin op stelten.

Koen moet al vroeg vertrekken voor een handbaltornooi – jaja, 't was dus toch nog nie helemaal gedaan - en ik moet écht een dagje aan mijn eindwerk spenderen. Nog twee weken voordat ik het moet indienen. Slik. Ik vlieg erin en de viervoeters gunnen het me. De hele dag spelen ze samen buiten, het ene moment al wat vocaler dan het andere maar laat ze maar eens doen. Lagun eet geweldig goed tussendoor ook al krijgt hij maar een klein koffielepeltje yoghurt bij zijn korreltjes en vanaf de namiddag gaat ie binnen op 't tapijt aan 't raam in 't zonnetje liggen. Een echte strandklopper duidelijk. ;-)

Tegen de avond komt Koen scheef binnengestrompeld ... zucht... Ik zie meteen aan zijn gezicht dat hij de enthousiaste begroeting van de woefkes kan missen zoals zijn drie hernia's. Hoe is het toch mogelijk hé, na 25 jaar carrière sluit hij zijn allerlaatste wedstrijd op deze manier af. Gelukkig heb ik niet al te veel werk, iedereen is moe en gaat met zijn pootjes omhoog liggen soezen zoals het hoort op een feestdag.